

Împărțit. Începem. –J.

Dacă îl găsești, înapoiază-l pliat.

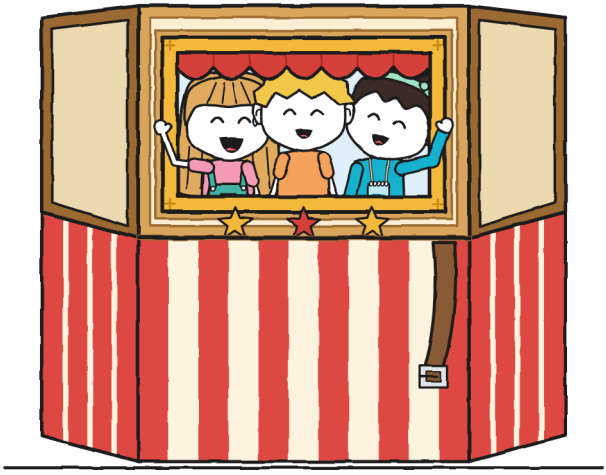
DOAR ÎN POVESTE

Ștampila asta arată ce se întâmplă doar în poveste: dragonii adevărați nu există, iar pachetele nu se întorc zburând. Pentru un transport adevărat, vezi ultima pagină. –J.

LIVRĂRI IMPOSIBILE · 6

Un loc pentru trei

LinguAula



(caietul lui Guni)

MĂRIME XL · Roman ilustrat · 13+

LIVRĂRI IMPOSIBILE · 6

Un loc pentru trei

Cartea a șasea din serie. Cele dinainte: „Pachetul ăsta mușcă”, „A nu se deschide înainte de tunet”, „Returnat, te rog”, „Aici nu, Fărâmiță!” și „Un tort pentru doi”.

Text și ilustrații: LinguAula

Versiunea în limba română: LinguAula

MĂRIME XL · Roman ilustrat · 13+

Prima ediție: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

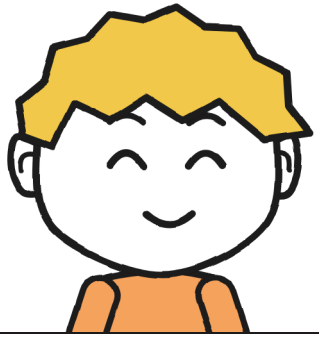
Se poate fotocopia liber, pentru clasă și pentru acasă.

Fonturi: Andika, Patrick Hand, Caveat și Courier Prime (licență SIL OFL).

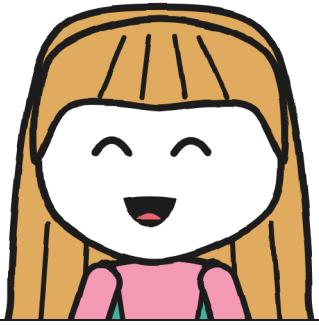
Lucrează fiecare capitol pe linguaula.com

În trei. Eu îmi aleg mânerul. —J.

CINE E CINE



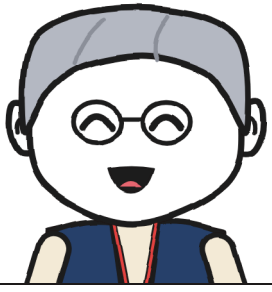
Guni. Măsoară în centimetri. Săptămâna asta mai numără și altceva.



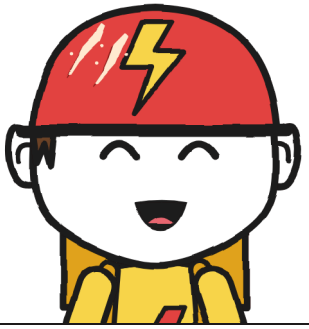
Julita. Știe drumul. Să-l explice e altă poveste.



Noa. Prietena Julitei de mai demult. Măsoară în pași: îi poartă mereu cu ea.



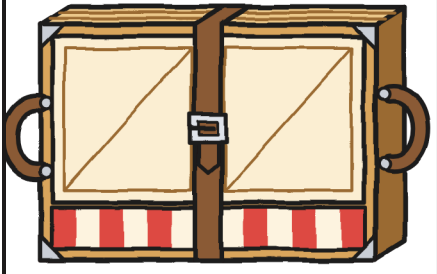
Irene. Conduce atelierul de teatru. Nu spune pe unde: spune „stop”.



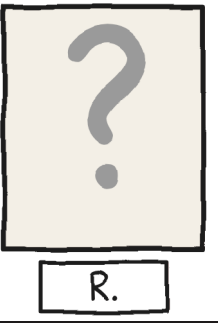
Toni. De la FULGER și de la magazin. Cronometrează și nu comentează. Aproape.



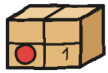
Mara. Împrumută pachetul. Cutia nu și-o lasă din mână.



Nr. 6. Un teatru care încape într-o cutie. Dacă nimeni nu ține cureaua, se deschide unde vrea.



R. Expeditor. De data asta a lăsat o linie într-un inventar.



CAPITOLUL 1

De ce e nevoie de trei?

Caietul 5 s-a terminat cu două ace pe un cadran, iar eu l-am închis așa, fără să-i cer niciunuia să se dea la o parte. Un caiet terminat rămâne cum l-ai lăsat. E partea bună la ele: nimeni nu mai poate discuta cu ele.

Al 6-lea e portocaliu. Portocaliu de mandarină, din cele care se curăță dintr-o bucată dacă nu te grăbești, și are și el ștampila magazinului într-un colț. Mara l-a lăsat pe tejghea, lângă cel roz, și s-a dus în camera din spate să aranjeze niște cutii care erau deja aranjate. Mara nu dă caietele: le lasă acolo unde ai să te uiți.

Pentru prima pagină am o tradiție. Pe al 2-lea am scris OFICIAL; pe al 3-lea, SECRET; pe al 4-lea, DEFINITIV; pe al 5-lea, LINIȘTIT. Patru cuvinte cu lacăt, și pe toate patru le-a citit Julita înaintea tuturor, inclusiv a mea. De data asta am căutat un cuvânt care să țină cont de asta.

Sus am scris CAIET DE LIVRĂRI 6 · al lui Guni, cum se scrie. Dedesubt, un singur cuvânt:

ÎMPĂRȚIT.

Și am lăsat jumătate de pagină liberă, pentru orice eventualitate. Nu știam pentru ce eventualitate. Am aflat imediat: n-a rămas liberă nici un minut.

Julita era de cealaltă parte a tejghelei. Nu mi-a cerut caietul; l-a tras cu un deget, a descapsulat carioca verde și a scris pe jumătatea de pagină cu o literă atât de mare încât a ajuns la margine, s-a gândit puțin și a continuat pe margine. Apoi a pus la loc capacul cu o față de „n-am fost eu”, o față care în magazinul ăsta e deja a tuturor.

Am împărțit prima pagină cu scrisul meu. —J.

Am măsurat cât ocupa: jumătatea de jos, toată. Cuvântul meu, cu tot aerul pe care i-l lăsasem în jur, ocupa jumătatea de sus. Două jumătăți. Mi s-a părut o împărțeală foarte rezonabilă.



Ca de obicei, pentru cine ajunge la caietul ăsta fără să fi trecut prin celelalte. Magazinul se numește Livrări Imposibile și e al Marei, care e vrăjitoare, poartă pălărie mov și are o ștampilă care, când o apeși, aruncă scântei cu miros de lumânare stinsă. Pe raftul din stânga ține pachetele returnate: pachete pe care nimeni n-a reușit să le livreze, trimise toate de R. Dacă cel care primește unul nu semnează eticheta cu cerneală care nu se șterge, în zori pachetul se întoarce zburând pe raftul lui. Erau douăzeci. Julita și cu mine am livrat cinci: un ou de dragon, niște semințe cu picioare, un clopoțel, un set de sosire și un suport

pentru brutăria Eliei. Pe perete, cu litere verzi, scrie MAI SUNT 15. Toni, cel de la FULGER, își are locul într-o cutie întoarsă cu fundul în sus, lângă taburete. Deocamdată.

Luni, în ziua de după biletul Eliei, am ieșit de la școală și am mers direct la magazin. Julita mă aștepta la tejghea cu un plic în mână. Nu era nici verde, nici albastru, care sunt singurele culori de plic pe care le cunosc. Era turcoaz și era închis. Îl ținea cu două degete, de un colț, ca și cum ar fi ars.

— L-a adus poștașul. Scrie „Magazinului Livrări Imposibile". Stau de ceva vreme fără să-l deschid.

— De cât timp?

— Douăzeci și opt de minute, a spus Toni din cutia lui, uitându-se la ceas. Record de cartier.

Avea casca pusă în magazin, cu cele două liniuțe de gheară, și ceasul peste mânecă, ca să nu piardă timp suflecându-se.

O cunosc pe Julita. Un plic închis, în mâinile ei, durează cât îi trebuie să-i găsească clapa. Douăzeci și opt de minute nu erau răbdare. Erau altceva, și n-am știut ce.

Nu era al meu. Plicurile care nu sunt ale mele cântăresc de trei ori mai mult. —J.

Mara l-a deschis cu o unghie, fără să rupă mai multă hârtie decât era nevoie. Scrisoarea avea scris clar, de adult, din cel care nu se strâmbă la capătul rândului:

„Sunt Irene, responsabila atelierului de teatru de la centrul de cartier. Actualizând inventarul, am găsit o linie: «Teatrin pliabil: de primit». Îl aveți dumneavoastră? Sâmbătă 31 e gimcana cartierului. Dacă teatrinul ajunge pliat în curtea noastră, adus de o echipă de trei, îl semnez chiar acolo. În echipa Noei e loc pentru trei și, deocamdată, e doar ea."

Dedesubt, cu alt scris, mic și drept, în turcoaz:

„Julita: sunt eu! Acum fac teatru. Adu pe cineva care se pricepe la pachete. —Noa".

Julita a citit semnătura și i s-a ridicat gura pe o parte, doar pe una, ca atunci când își amintește ceva ce nu are de gând să povestească. A spus „Noa" încet, cum se spune numele unei străzi pe care ai trecut de o mie de ori.

„Cineva care se pricepe la pachete". Ăla eram eu. La „pachete" mi-a plăcut. La „cineva", mai puțin.



La cinci au sosit amândouă.

Irene avea un dosar, o vestă bleumarin plină de buzunare și un fluier atârnat la gât. Avea părul scurt și cărunt și ochelari rotunzi, cu care a străbătut magazinul raft cu raft, ca unul care face inventar fără să i se fi cerut. Noa avea un carnet atârnat de un șnur și un creion turcoaz după ureche. Părul, într-un coc înalt de bucle, strâns cu o eșarfă verde-mentă; puloverul, turcoaz, ca

plicul. Totul la ea părea pus la locul lui, ca să nu trebuiască să-l cauți.

Julita a ieșit de după tejghea fără să deschidă portița, pe dedesubt, și s-au îmbrățișat. S-au îmbrățișat atât de mult, că am avut timp să măsor: unsprezece secunde. Eu am rămas deoparte, cu caietul. Un caiet servește și la asta: să ai ceva în mâini.

— Ăsta e Guni, a spus Julita. Se pricepe la pachete.

— Salut, Guni care se pricepe la pachete, a spus Noa. Și mi-a notat numele în carnet.

L-a notat întreg, cu numele de familie pe care tocmai mi-l pusese. De unde stăteam am văzut că eram al doilea rând din pagină. Pe primul scria „Julita” și avea o linie dedesubt, ca lucrurile care sunt deja făcute.



Mara s-a urcat pe taburetul albastru și a coborât de pe raftul ei cutia nr. 6. O cutie la fel ca toate, nici mai mare, nici mai mică. Eticheta avea cinci rânduri bătute la mașină: NR. 6. ATELIERUL DIN CURTE. INTRARE PE CELE DOUĂ UȘI. DE LIVRAT PLIAT. Iar jos, ca întotdeauna, EXPEDITOR: R. În jur, nouă ștampile de RETURNAT.

— Nouă ștampile, a spus Julita.

— „Cele două uși", a citit Noa. Care două uși?

Irene nu știa. Mara, nici ea. Eu am notat asta cu un semn de întrebare, ceea ce notez când nu știu ceva și vreau să rămână scris că mi-am dat seama.

— L-am dus de nouă ori, a spus Mara. Luni mă primea croitoria. Miercuri, corul. Vineri, șahul. „Atelierul? Nu e aici." Nimeni nu semna pentru un atelier.

L-am desenat în timp ce vorbea, în trei cadre: Mara, cu cutia sub braț, în fața aceleiași uși, iar în ușă, pe rând, un ac cu ață, o notă muzicală și un cal de șah, care nu spunea nimic pentru că la șah se tace. Dedesubt, cutia intrând pe fereastra magazinului în zori. De nouă ori.

— Teatrul repetă în curte, a spus Irene. Iar în curte nu e sonerie.

A deschis dosarul și i-a arătat Marei o foaie cu o ștampilă a centrului. Mara a citit-o cu nasul foarte aproape, felul în care citește ea ce are de gând să ia în serios.

— Acum e în registru: „Atelier de teatru. Responsabilă: Irene”. Pentru un atelier, acum semnează cineva.

— Acum că există cine semnează, de ce nu-l duce Mara în cutia ei, ca suportul Eliei? a întrebat Julita.

— În cutia mea l-am dus de nouă ori, a spus Mara. Acum condițiile le pune cel care primește.

— Un teatrin pliabil e făcut ca să fie dus prin piețe, a spus Irene. Trebuie să văd că ai mei pot cu el pe stradă. Dacă nu pot, nu-mi folosește. Și nu semnez ce nu-mi folosește.

— Asta am mai auzit-o într-o brutărie, a spus Mara.

Aveam o întrebare de când citisem scrisoarea și am pus-o înainte să se consume.

— Și de ce e nevoie de trei?

Am întrebat-o pe bune. Un balot cu două mânere; două persoane, câte una la fiecare mâner. Numărasem pe degete și îmi ieșeau două.

Nimeni n-a râs. Irene s-a uitat la mine peste ochelari, cum te uiți la o piesă care se potrivește mai bine decât părea.

— Bună întrebare. Marți, în curte, ne răspundeți voi.

Mara și-a deschis cartea și și-a notat condițiile. Ale Marei încap mereu într-o mână; le-am numărat pe a mea și mi-a rămas degetul mare:

- Nr. 6: împrumutat pentru repetiții.
- Iese cu Irene sau cu mine.
- Se întoarce pliat.
- Doarme aici.

Eticheta rămâne în cutie, iar cutia, la Mara.

Dacă doarme pe raftul lui, în zori n-are unde să se întoarcă. Rămâne la nouă ștampile. Am întrebat. —J.



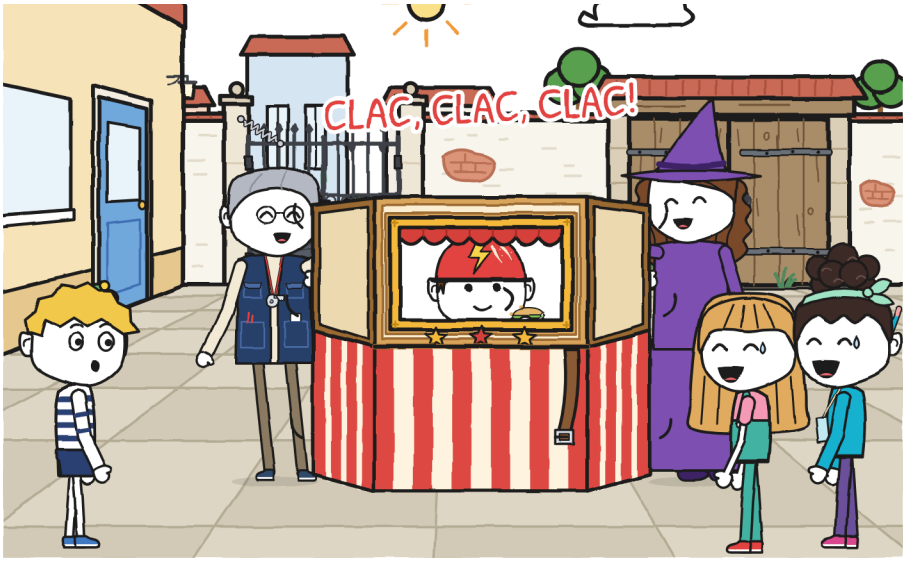
Marți am mers în curtea centrului de cartier. De pe trotuar se intră printr-o poartă de fier cu multe straturi de vopsea, care se închide singură: îi dai drumul și se întoarce, încet, până face un clic, ca un câine care se așază fără să i se ordone.

Mara a pus cutia pe jos și a desprins capacul. Ieșind, teatrinul a crescut, ca suportul Eliei. Eu nu mă mai sperii: scot ruleta.

Închis era un balot plat de panouri de lemn și pânză, cu un mâner pe fiecare parte și o curea care trecea printr-o cataramă cu trei găuri. Un metru pe șaptezeci de centimetri și, pe cant, o palmă. Poarta, cu un canat deschis, nouăzeci de centimetri. Pe cant, încăpea prin poartă. Asta era partea ușoară.

Înainte de orice, Irene a vrut să vadă dacă e întreg. A desfăcut cureaua și a răsucit balotul. Panourile s-au deschis singure, de greutatea lor, unul după altul: clac, clac, clac. O scenă cu trei pereți, o cortină scurtă și o fereastră cu ramă în panoul din spate.

Pe fereastră se vedea Toni, care trecea pe trotuar cu un sandviș. Avea gura plină. N-a putut să salute. A rămas o clipă nemișcat, încadrat, cu casca pusă și un obraz mai umflat decât celălalt, ca portretul cuiva important pictat la ora mesei.



— E întreg, a spus Irene. Regula atelierului: mâinile, pe mânere. Pe balamale, niciodată. Iar la întoarceri, cineva ține cureaua.

Am notat exact așa.

Irene și Mara l-au pliat și au prins cureaua în cataramă.

— Încercăm noi, a spus Julita. Noa era deja la celălalt mâner.

Nu s-au uitat una la alta ca să hotărască. Nici măcar nu și-au spus: fiecare s-a dus la partea ei, cum te duci la scaunul de la care nu lipsești niciodată.

Au numărat până la trei și l-au ridicat. Puteau. Au făcut un tur al curții, încet, cu coatele puțin depărtate, iar teatrinul mergea între ele fără să se legene, ca o tavă bine purtată. Au ajuns la poartă. Poarta era închisă.

Julita s-a uitat la ea. Noa s-a uitat la ea. Aveau patru mâini și toate patru erau ocupate.

Eu eram la doi metri, cu amândouă mâinile mele libere și un caiet.

Irene, în fund, cu dosarul lipit de piept, n-a spus nimic. Nici „ajută-le”, nici „tu”.

Am ținut poarta cu spatele. Au trecut. Irene a notat ceva în dosar.



După-amiaza aceea am inventat aparatul acestui caiet. E al cincilea din cariera mea, după tremurometru, roșometru, aicimetru și zgomotometru, și primul care nu măsoară o persoană, ci mai multe deodată. L-am numit MĂSURĂTORUL DE

TREI, „cine face ce pe fiecare tronson”. Un rând pe tronson și trei căsuțe, fiecare cu desenul ei:

- A CĂRA: două mâini pe două mânere.
- A ORIENTA: a spune pe unde și când.
- A FACE LOC: uși, borduri, oameni.

În primul rând, „curtea, prima încercare”, am pus „Julita și Noa”, „Julita și Noa” și o căsuță goală. În al doilea, „curtea, a doua încercare”, la fel, dar în a treia căsuță am pus „Guni”.

Două nume repetate și o căsuță goală: nu se trece. Cu căsuța plină, da. Aveam răspunsul pentru Irene, și era al meu.

Și am notat altceva, mai mic: „O poartă o poate ține și o piatră”.

Am scris-o cu creionul, aproape fără să apăs.



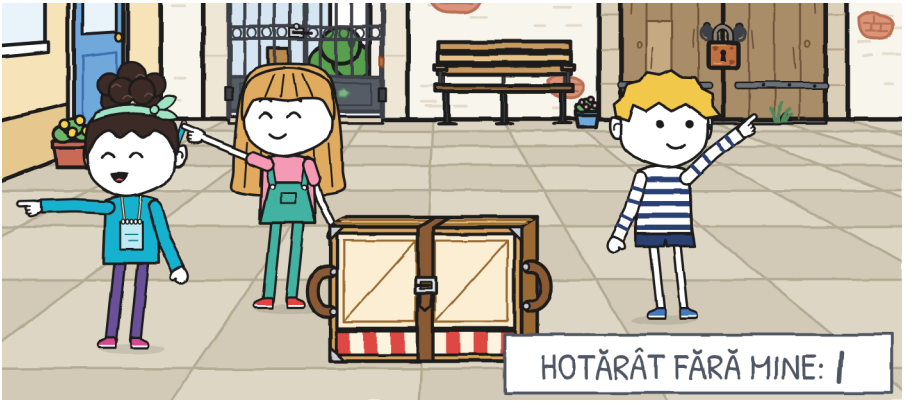
Mai trebuia să înțelegem eticheta.

— Cele două uși sunt cele două canaturi ale porții, a spus Julita.

— Trebuie să le deschidem pe amândouă, a spus Noa.

— Am putea măsura întâi zidul pe din afară, am spus eu.

Am arătat toți trei deodată. Julita, poarta. Noa, sala atelierului. Eu, strada.



— Mai târziu, au spus amândouă.

Au spus-o deodată și cu aceeași melodie, de parcă ar fi repetat-o. Probabil o repetaseră. Ani de zile.

Am mers singur. Am ieșit pe poartă, care s-a închis în spatele meu cu clicul ei, și am ocolit zidul măsurând cu ruleta, tronson cu tronson, notând fiecare număr în caiet sprijinit pe genunchi. Zidul era lung și dădea într-o alee cu miros de apă stătută. Și acolo, după colț, am găsit ceva.

M-am întors repede, cu ceva în cap și cu ruleta încă nerulată, târând un metru de galben pe trotuar. Când am intrat, Julita și Noa râdeau de ceva ce se întâmplase înainte să vin eu în cartier. Râdeau din umeri, fără zgomot, iar Noa o atingea pe Julita de brat ca să se oprească, iar Julita nu se oprea.

Am deschis gura.

— S-a hotărât deja, Guni, a spus Julita. Sunt cele două canaturi.

În colțul de jos al paginii, mic și în creion, am scris: HOTĂRÂT FĂRĂ MINE. Și alături, o liniuță. Am scris-o cu gura încă deschisă.

Am închis gura. Și caietul.

Liniuța am văzut-o după două zile. Era a mea. –J.

O POVESTE, ȘASE MĂRIMI

Cartea asta există în șase mărimi, pentru copii de la 3 la 16 ani, și în peste 20 de limbi. XXS, XS, S, M și L spun povestea pagină cu pagină, pe aceleași desene și cu tot mai multe nuanțe. XL e romanul: aceeași poveste, cu loc pentru tot ce gândește Guni și nu spune.

Nivelurile CECRL sunt orientative: XXS, pre-A1 · XS, A1 · S, A2 · M, B1 · L, B2 · XL, B2–C1.

Fiecare în mărimea lui. Același teatrin. —J.

PENTRU FAMILII ȘI CADRE DIDACTICE

Lucrează fiecare capitol pe linguaula.com (cu activitățile mărimii L)